

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:41 -

கண்கள் நமக்கும் உண்டு - நமக்கும்
கருதும் வன்மையுண்டு
மண்ணிடதைத் தசேமலெல்லாம் - தினமும்
வாழ்ந்திடும் வாழ்க்கையிலே
எண்ண இயலாத - புதுமனை
எதிரிற் காணுகின்றோம்
கண்ணிருந் தனென்பயன்? - நமக்கும்
காதிருந் தனென்பயன்?

வானிடை ஏறுகின்றார் - கடலை
வசப் படுத்துகின்றார்
ஈனப் பொருள்களிலே - உள்ளுறை
இனிமனை காணுகின்றார்
மனிலை கொள்ளுகின்றார் - நாமதை
வடிக்கை பார்ப்பதல்லால்
ஊன்பதைத் தே அவைபோல் - இயற்ற
உணர்ச்சி கொள்வதில்லை.

புழுதி, குப்பை, உமி - இவற்றின்
புன்மதைகைக் களைந்தே
பழரசம் போலே - அவற்றைப்
பயன் படுத்துகின்றார்!
எழுதவும் வண்டா - நம்நிலை
இயம்பவும் வண்டா!
அழகிய பண்கள் - நமக்கோ
அழகிய பழத்தோல்!

கமைமனை எனக்கறி - அப்பெரும்
கையினிற் கர்வலோல்
நம்மினப் பண்குலத்தின் - இதய
நடுவிற்பாய்ச்சுகின்றோம்.
சமம்மை நிலையறியோம் - பண்களின்
சிந்தையை வாட்டுகின்றோம்;
இம்மை இன்பம் வண்டல் - உயிரின்
இயற்கை என்றறியோம்.

கண்ணிற் கிளிவளர்ப்பார் - இல்லத்தில்
குகல் வளர்த்திடுவார்,
வண்டியது தருவார்; - அவற்றின்
விரும்பத்தையறிந்தே!
மாண்டவன் மாண்டபின்னர் - அவனின்
மனைவியின் உளத்தை
ஆண்டயர் காண்பதில்லை - ஐயக்கோ,
அடிமைப் பண்கதையே!

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:41 -

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165pennulagam.htm#dt131>